

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > נושאים בפרשה_015_בא.תשעח

נושאים בפרשה_015_בא.תשעח

כבודות לב פרעה

פרעה נקרא כן כידוע מאוד בדברי רבותינו נוטריקון פה - רע. והנה שורש דיבור הפה מן הלב - ריאה. בבחינת "כי יום נקם בלבי" ליבא לפומא לא גלי (מדרש תהלים מזמור ט). והנה בלבו של פרעה מצד מדרגת לבו רצה לשלח את בני, אולם 'בפיו' אמר 'לא אעלה'. וזה פה - רע. שהטוב הנמצא בלבו לא יוצא לפועל בפה, בדיבור.

יתר על כן מה שנאמר בפרשה דידן "כי אני הכבדתי את לבו", שלא רק בפיו אמר "לא אשלח", אלא גם לבו החל למאן לשלח את בני. כי מתחלה היה בבחינת אין פיו ולבו שווים. ובקלקול נמשך לבבו אחר פיו - מפה - רע. ללב - רע. ובקדושה זהו להיפך, בבחינת דובר אמת בלבבו כגון רב ספרא (מכות כד ע"א) שפיו ולבו שווין, שמה שיוצא בפיו הוא הנמצא בלבבו. אולם אין הכרח שמה שנמצא בלב יוצא בשלמות לפה, אלא בבחינת "ללבי גיליתי לפומי לא גיליתי", אולם מה שנמצא ויוצא מן הפה, יצא מן הלב, בבחינת דברים היוצאים מן הלב.

ובקלקול יש בחינה זו של יציאת הלב בפה, והוא הולך רכיל מגלה סוד. בחינת כסיל השופך את מה שבלבו בפיו לחוץ. כמ"ש (משלי יב, כג) "ולב כסיל יקרא אולת", שמוציא אולת שבלבו בפיו לחוץ. וזהו אחדות לב ופה בקלקול. וסוד אחדות לב ופה רמוז באות "אלף" ר"ת אחדות לב פה. אולם גילוי שלם של אחדות זו אין מתגלה בשלמות בעוה"ז, כנ"ל, הן מצד הקלקול של אין פיו ולבו שווים - דברי שקר. והן מצד מדרגת הקדושה כנ"ל, ללבי גיליתי לפומי לא גיליתי. ומכיון שהלב אינו יוצא בשלימות לפה שאינם מאוחדים בשלמות, לפיכך דברים שבלב אינם דברים אלא בעיני שיוציא בפיו שיהא פיו ולבו שווים. וכן באופן שאמר בפיו דבר אחד ובלבו נתכוון לדבר אחר אינו כלום כמ"ש במשנה (תרומות ג, ח) המתכוון לומר תרומה ואמר מעשר, מעשר ואמר תרומה וכו' לא אמר כלום עד שיהיו פיו ולבו שווין. והרי שלב בלא פה, או פה בלא לב לא מהני.

והנה גבי אבל אמרו שמאכל אבלים הוא עדשה (ב"ב טז ע"ב) מה עדשה אין לה פה, אף אבל אין לו פה. והרמז אבל אותיות א-לב, כי כאשר האדם חי נקרא "מדבר", וענינו לחבר הפה ללבו. וכאשר מת רח"ל נפרד הלב מן הפה, פסק פיו המדבר ונשאר הלב לבדו. וזהו אבל א-לב. שאין אחדות - לב פה בחינת אלף אחדות לב ופה כנ"ל.

וזהו עומק מ"ש (יומא כח ע"ב) "תורת, אחת תורה שבכתב, ואחת תורה שבע"פ", כי הכתב הוא בבחינת לב, כמ"ש, כתבם על לוח לבך. וא"כ אחדות תורה שבכתב - לב, עם תורה שבעל פה - פה דייקא, הוא אחדות לב ופה. ומכיון שבעוה"ז אין הלב והפה מאוחדים כנ"ל, לפיכך גם באורייתא זהו שתי תורות, תורה שבכתב - לב. ותורה שבע"פ - פה. ובעומק האורייתא היא השורש לכך בבחינת "אסתכל באורייתא וברא עלמא". אולם לעת"ל שיהיה גילוי של אחדות לב ופה, ללבי גיליתי וגם לפומי שזהו משיח מלשון שיחה, שהפה מגלה מסתורי הלב, אזי יתקיים "תורה אחת תהיה לכם", דייקא תורה אחת, תורה שמחברת לב ופה, ואזי יתגלה האלף בשלמות אחדות לב ופה, אלופו של עולם, אחד יחיד ומיוחד.

Source: <https://bilvavi.net/shiur/נושאים-בפרשה015באתשעהח>

Links

[1] <https://bilvavi.net/parsha.summary>